

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 2 pengő 25 fillér, azaz 28000 korona, többes küldésnél 2 pengő, azaz 25000 korona. Egyes szám 2200 K.

Az Úr nagysága.

Egy régi legenda szerint volt egy képe az Ur Jézusnak, amely egy arasszal nagyobb volt annál, aki megnézi. Ha egy óriás közeledett, a kép megnőtt és magasabb volt nála, de ha egy kis gyermek ment oda, akkor a kép is megkisebbedett.

Megértjük-e mi ennek a legendának a mély értelmét, átértjük-e azt a mély gondolatot, amit ez elénk tár? Nagyobb egy arasszal a legnagyobbnál. Nagy, hatalmas, óriás. „Nagy az Ur... az ő nagysága megfoghatatlan.” Közeledjék egy király a képhez, maga felett láthatja: „királyoknak Királya és uraknak Ura” — „az Uré a királyi hatalom.” — A világ legnagyobb tudósai hová léznek amellett: „ki bölcsességül lön nekünk”. Egy gazdag ember áll meg a kép előtt. Mi a legnagyobb emberi gazdagság az Ur gazdagsága mellett? „Az Ur szegénnyé tesz és gazdagít.” — „Enyém az ezüst és enyém az arany.” Az ember kincsét „a rozsdá és moly megemészli és a tolvajok kiássák és ellopják.”

De a legenda nemcsak azt mondja, hogy a kép megnő. Az Ur Jézus képe kisebbedni is tud. Egy öreg anyóka megy oda. Háta görnyedt, botra támaszkodik. Megtörő, fátyolos szeme felfelé néz, a magasba és ime az Ur Jézus lejjebb száll, közelebb hozzá. „Felemeli a porból a szegényt.” — Egy beteg asszony rogy össze a kép előtt, próbál felemelkedni, de nem tud. — a fájdalom, a betegség terhe lehuzza. Az Ur Jézus lehajol hozzá, egészen közel: „a megtörtötten köztözetem s a beteget erősítem.” — És nézd egy gyermek megy, egy parányi kis gyermek. Odatipeg és az a hatalmas Ur, aki a legnagyobb tudósnál, a leghatalmasabb uralkodónál is nagyobb, leszáll ahhoz a gyermekhez. „Engedjétek hozzám jönni a kis gyermekeket” — monda az Ur — „és megáldá őket.”

Mi ez tehát? Nagyobb a legnagyobbnál, hatalmasabb a legerősebbnél, de a kicsik, a gyengék, az együgyűek, az erőtelenek számára is elérhető. Mond ez a legenda számunkra is valamit? Meg tudjuk érteni a kegyelemnek azt a gazdagságát, ami ebből felénk árad? És ehhez az Ur Jézushoz szabad nekünk is közelednünk. A mi számunkra ez nem kép, hanem valóság. Megfoghatod, megragadhatod. Nem festett kép, hanem „az élő Istennek fia,” aki most is lehajol, leszáll hozzánk, de fel is emelkedik fölénk és letől a képzelt magaslatról, arra a helyre, amely minket megillet. — „Megaláz és fel is magasztat.” — Elvégezhetette ezt már benned is? Dr. F. M. d. t.

Elmúlás — élet.

„A világ elmúlik. . .“ Elmúlás — milyen szomorúan, bágyasztólag hat e szó az emberi lélekre. Elmúlt a tavasz, a virágpompa, madárdal. Sárgul, hervad, múlik a természet külső szépsége. Még alig örvendeztünk a kikeletnek, s már is fázva gondolunk a közelgő, kopár télre. Minden elmúlik. Ma még gögicsélő, gondtalan, vidám gyermek kacagásától harsog a ház, holnap már fáradt, letört ifjú, vagy az élet harcaiban kifáradt aggasztán, aki azt mondja: Jó lesz megpihenni majd odalent a sír mélyében. Ott nem fáj semmi, nincs tülekedés, harc, ellenségeskedés, hanem síri csend, nyugalom, halál. — „Minden elmúlik!“ — Igazán, minden elmúlik? — Ismered a fenyő szépségét, amint zöldelő tűt el nem múlóan újítja meg évről-évre?! Jöhet bár a tél, süvithet a hóvihar, vagy ráfagyaszthatja a hideg téli nap a reáhulló vízcseppeket, mindez életét nem oltja ki. Ékességét, szépségét csak növeli. A meg-megújuló életcsira hézagot nem hagy maga után. Libanonnak hatalmas cédrusai évezredekken át hirdetik az elmúlás mellett a megmaradást, a megtartatást. Drága emberi lélek, tudod-e, hogy a te számodra példaképen áll az elmúlás és a megmaradó élet. „Minden test elmúlik.“ Minden, ami bűnös, a halál csiráját hordja magában. „Bűnnek zsoldja a halál.“ És mivel te is, én is, mindannyian bűnben születünk, mást, mint halált nem várhatunk. „A testnek szépsége olyan, mint a mező virága, elhull. . .“, mert a bűn hatja át. Bűnös indulatok, bűnös érzelmek, bűnös vágyak, bűnös gondolatok megfosztják az életképességtől, megfosztják a megmaradó élettől. De nemcsak a testet, hanem a lelket is, amely a testben lakozik, mert a test azt is bűnre hajtja, bűnre kényszeríti, s így az

örök halálba viszi, — amely „a második halál.“ Sivár jelen, rettenetes jövő. De nem, — van élet, amely meg nem szűnik. Van ének, amely el nem némul, „aki Isten akaratát cselekszi, mindörökké megmarad.“ Ki az, aki Isten akaratát cselekszi? Aki megragadta az életet. Ki az élet? „Én vagyok a feltámadás és az élet“ — aki hisz Ő benne, annak „örök élete van“ és „soha meg nem hal.“ Tiéd-e már, kedves Olvasóm, az élet? Ha tiéd az Úr Jézus, ha hit által elfogadtd Őt, magadévá tetted, akkor tudod, hogy az élet a tiéd. Az élet, amely többé nem vállal közösséget a bűnnel, a sötétségnek cselekedeteivel, hanem el is itéli azokat. Élzs hit által, megtisztított, szentséges életet. Nálad mult, jelen és jövő, az örökélet reménységének glóriájába van foglalva. „Nincs már szívem felelmére, nézni sírom fenekére.“ Ha minden elmúlik is „tudom az én Megváltóm él!“ Igen: „Én élek, ti is élni fogtok.“ „Aki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?“ (Ján. 11:26.) P. I.

Gondolatok.

Nem segít rajtad ez a kedves, prédikáció, hiába hajtogatod:

„Krisztus meghalt és feltámadott, azért van reményem.“ Ez ugyan igaz, de ha te a régi életedben maradsz és ezt a prédikációt a magad rút kímélésének takarójául használod, akkor értsd meg most: Nem lehet e vigasztaláshoz semmi jogod! Mert bár Ő mindenkiért meghalt és feltámadott, neked még sem, — mert ezt a feltámadást még nem ragadtad meg hittel; a füstöt láttad, de a tüzet még nem érezted; az ígéket hallottad, de erejüket még el nem fogadtd.

Az ó-Ádám legfeljebb egy külsőleg erkölcsös életre hagyja magát vitetni, de hogy megölessék, ebbe sohasem egyezik bele.

Spéner.

Mi kíván több hitet?

Egy ismert természettudós beszélt: Fiatal koromban egy híres tudós ment el mellettem. „Uram — kérdeztem kalapot levéve — „miért zöld a fű?“ Mire barátságosan megmagyarázta, hogy a zöld chlorophyll-szemcsék okozzák. „Igen, ezt tudom, de miért zöldek a chlorophyll-szemcsék?“ — „Mert egy viaszszerű anyagból állanak, amelyek a zöld sugarakat visszaverik.“ — „Mi a zöld sugár?“ — „Hat-ház hatvan millió aether-rezgés, tehát zöld mozgás.“ — „Hogy értsem ezt?“ — „Ahogy akard“ — mondta a tudós vállat vonva.

Lássátok, legtöbb esetben a talány nincs megoldva, csak elhalasztva és aki egyszer behatóan foglalkozik a világproblémákkal, az azt fogja találni, hogy a tudományban több a feltevés, mint bármelyik valóságban.

Valóban igaz, hogy: „Magokat balcseknek valván, balgatagokká lettek.“ (Róm. 1:22)

Fokozatos megtérés.

Egy lelkész elmondta, hogy jött hozzá egy iszákos ember és azt mondta, hogy belátta, hogy be kell szüntetnie az ivást, de nem tudja egyszerre megtenni, csak lassanként.

Megkérdezte tőle a lelkész, hogy: — Volt-e már fogfájása?

— De még hányszor! — volt rá a felelet.

— Ha volna egy lyukas, nagyon fájó zápfoga, amitől aludni, enni és dolgozni se tudna, mit csinálna avval?

— Kihuzatnám! — felelte.

— Elmenne a fogorvoshoz és az rátenné a fogót és meglazítaná, másnap megint megmozgatná, harmadnapon is, majd a negyedik napon...

— Nem, nem — kiáltott közbe az iszákos — ki kell az ilyent egyszerre húzni, minél gyorsabban.

Az Úr Jézus azt mondja: „Ha a te jobb szemed megbotránkoztat té-

ged, vájd ki azt és vedd el magadtól; mert jobb néked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül, sem hogy egész tested a gyehennára vetessék“.

A káromkodásról.

„Amikor tíz évi távollét után Németország földre léptem, tíz év után először hallottam káromkodni“ — mondta egy misszionárius, aki Indiából Európába jött.

„Hogyan lehetséges az, hogy tíz évig volt pogányok közt és nem haltál káromkodni?“ — kérdezték tőle.

„A pogány nem káromkodik“ — felelte a misszionárius „őrizkedik attól, hogy Istenének nevét hiába felvegye.“

Milyen megszegényítő ez a mi számunkra. Hány névleges keresztyén pogányabb a pogányoknál!

És még mennyivel több káromkodás hangzik el magyar földön!

Az istentagadó.

Élt egy istentagadó, iszákos szabó, aki az atheisták egyesületének a tagja volt. Egyszer súlyosan megbetegedett és kórházba vitték. Egy barátja meglátogatta s ő a következő szavakkal fogadta: „Mint istentagadó éitem és úgy is akarok meghalni“, de reszelő hangja mégis félelmet árult el. Később megkérdezték tőle, hogy: „Vigaszt nyújt magának a hitetlensége?“ — „Nem, úgy halok meg, mint egy kutya. A jelenben nincs vigaszom, a jövőben nincs reményem.“ Ezután hallgatott egy ideig, majd megszólalt: „Most már tudom, hogy van Isten és hogy némsokára megjelenek előtte. Megbocsáthat Isten ilyen bűnösnek? Én káromkodok, iszákos vagyok és istentagadó. Óh csak el tudnám törölni a multat! De számomra már nincs remény!“ Soká tartott még a tusakodása, de végül is megragadta a teljes kegyelmet. Gyakran így kiáltott fel: „Milyen csudálatos, hogy Isten szeret s hogy az Úr Jézus nem taszított el engem!“

Hírek Kínából.

Becker misszionárius közli a következő újabb híreket Kínából:

Az éhinség rettenetes. A rizs ára 2800 százalékkal emelkedett. Engem bizott meg a város azzal, hogy a magtárakat felkutassam és minden rizst összevásároljak. Sajnos csak 150 Centet találtam, amit azután mélyen a piaci áron alul adtam el az éhezőknek. Többet nem lehetett kapni. Száz számra feküdtek ezekben a napokban az asszonyok az udvaromban és követeltek rizst rajtam. Mikor megtudták, hogy nincs, szét akartak tépni. Csak nagy nehezen tudtuk őket kivinni, hogy a kaput bezárhassuk. Három alkalommal majdnem letépték a ruhát a testemről és a falakon kellett keresztülugranom, hogy megmeneküljek előlük. Egyszer a kapunkat is betörték az éhezők.

Néhány éhező anya a vízbe fojtotta a gyermekét. Egy nagy-anya megölte és meg akarta enni az unokáját. Egy itteni hivatalnok beszélt el, hogy a katonák egy rablót kivégeztek és néhány perc múlva a holttestet az éhező tömeg feldarabolta és hazavitte megenni. Naponta legalább százan halnak éhen ezen a vidéken. A halottak és haldoklók szaga tűrhetetlen az utcákon. A mi keresztyéneink naponta csak egy fél étkezést kapnak és az árvaházban is csak egy adagot. Nem tudunk elegendő élelmiszert vásárolni és az árak is megfizethetetlenek. Azért nagyon hálásak a segítségért, mert még mindig sokkal jobb dolguk van, mint a szegény éhező pogányoknak.

Örömhíreket is közöl Becker misszionárius: Urunk kegyelméből pünkösdkor megint 29 lelket keresztelhetünk meg. A megkereszteltek közt volt néhány árva fiú

és árva leány. Nyolc a megkeresztelt nők közül 70 éven felül, egyik pedig 94 éves volt. Egyik asszony az életét a bálványoknak szentelte és, mint a bálványok szolgálója, kolostorba vonult. A legnagyobb öröm az volt a számunkra, hogy annak a gyilkosnak az anyját keresztelhetjük meg, aki 1918-ban olyan súlyosan megsebesítette a feleségemet és Trojahn testvért. A vérengzés után a hivatalnok az asszonyt elfogta és csak az én kérésemre engedte szabadon. A bosszútól való félelmében elmenekült és csak az utóbbi időben jött a városba, ahol megismerte az Ur Jézust és Benne békességet talált. Ez az asszony különösen kegyelmi ajándék a mi számunkra.

Az összejöveletekről a következőket írja: Az imaórákon ötvenen is imádkoznak. Az is előfordul, hogy többen egyszerre imádkoznak, mert több, mint ötszázan vannak az imaórákon. Gyakran tiz imacsoportot csinálunk, hogy többen imádkozhassanak. Halásak vagyunk a keresztyének egyszerű, gyermeki imáiért. Különböző helyekről kérnek bennünket, hogy ott is tartsunk összejöveleteket és küldjünk ki munkásokat.

Majd így fejezi be a levelét: „Most megint sok olyant hallottatok, amiért hálát adhattok és sok olyant, amit imáitokban hordozhattok.“

*

Kínában nagy az éhinség, de nagy az Isten Igéje utáni vágyódás és éhség is. Hisszük, hogy az Ur ügye győzni fog!

A felső világban nincs egyenetlenség; minden egy Urnak, egy akaratnak engedelmeskedik. Főntől nevel magának az Ur népet, amelynek minden tagja, a legkisebb is, egyenes összeköttetésben van vele, a pásztor hangját ismeri és érti is.

Gyermekeinknek!

„Uram Jézus, segíts!

Azt hallotta egyszer a kis Etelka a nagymamájától, hogy az angyalok térdelve imádkoznak. Azóta ő is mindig letérdelt az imádkozásnál, ha még olyan hideg volt is a szobában.

Elküldte egyszer az édesanyja a boltba élesztőért. Keresztülzaladt az úton, egyszerre csak nagy kiabálást hallott a templom felől és azt látta, hogy az emberek jobbra-balra szaladnak a mellékutcákba, vagy egy-egy nyitott kapualjba. Mielőtt megtudhatta volna, hogy miért menekülnek az emberek, egy veszett kutya rohant lefelé az úton. Kilógó nyelvét vastagon fedte a hab és közben-közben rekedten vonított. Egyenesen Etelka felé rohant. Mi lesz most a szegény kis Etelkával? Nyitott kaput nem látott, ahová menekülhetett volna. Térdre borult és imára kulcsolva a kezét így kiáltott: „Uram Jézus, segíts!“ Ebben a pillanatban a veszett kutya egy nagy ugrással keresztülugrott Etelka felett és tovább rohant egészen addig, amig egy bátor ember lelőtte.

A kis Etelka megmenekült. Ha állva marad, vagy szaladt volna, akkor a veszett kutya bizonyára megharapja, — de amikor térdre borult az Úr Jézus előtt, meghallgatta őt.

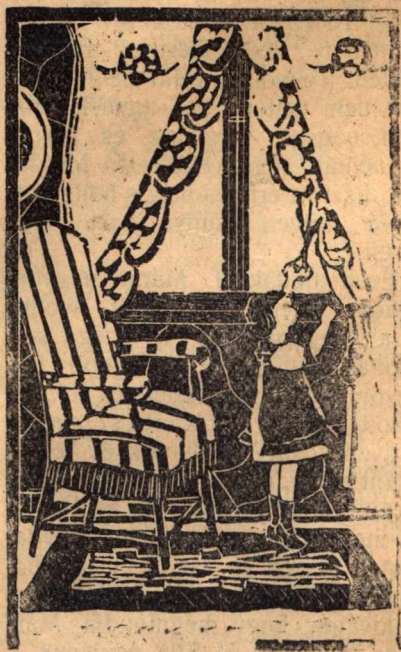
„Megőrzi az Úr mindazokat, akik Őt szeretik.“

A babaruha.

Ismertem két kis leányt: a 7 éves Ellát és a 4 éves Margitot. Rossz, engedetlen, hazug gyermekek voltak. Margit volt a rosszabbik, de nem látszott annak. Szelid, jó gyermeknek gondolta mindenki. Olyan szeli-

den nézett sokszor, hogy édesanyja sem ismerte, csak egy Valaki ismerte és nézte szomorúan. Mit gondoltok ki? — Erről a két kis leányról beszélélek el nektek valamit.

Egy őszi délután Ella az édesanyjával látogatóba ment és Margit otthon maradt. Egy ideig szomorkodott, hogy őt otthon hagyták, azután keresni kezdte, hogy mivel lehetne játszani. Nemsokára az asztalon megtalálta a nagy ollót és elvette onnét. — Azután a nővérkéje babáján akadt meg a szeme: „Szabok egy ruhát Melindának“ — gondolta, — így hívták a babát — „de miből? — Hopp, megvan! Anyuka szép csipke függönyéből, be szép ruha is lenne!“ — Nem is gondolkozott soká, odament az ablakhoz és ahol elérte, egy szép nagy darabot kivágott belőle. — A kezében a függönydarab-

bal nézte-nézte a lyukat. Most már látta, hogy rosszat csinált. — „Jaj, mi lesz, ha anyuka hazajön? Mit csináljak, hogy ne vegye észre? Csak ma ne, mert akkor mindjárt tudná, hogy én voltam a tettes, holnap már nem is gondolja.“ — A lyuk elé egy széket húzott, amely elfedte egészen, a függönydarabot pedig rácsavarta a babára. Nem játszott már vele. Még látni se szerette! Mindig arra gondolt, vajjon észreveszik-e és ha igen, akkor mi lesz?

Késő alkonyatkor jöttek haza. Az édesanyjuk vacsorát készített, azután lefektette őket. Jól ment minden, csak Margit nem tudott aludni. Mi lesz holnap?..

Reggel, amikor az édesanyja kinyitotta az ablaktáblákat, ijedten kiáltott: „Jaj, mi történt a függőnyvel?“ Körülnézett és látta a babán a csipkedarabot és felkiáltott:

— Ella mit csináltál? — Gyerekek gyertek csak gyorsan ide!

Margit szive megdobbant, de hallgatott.

— Ella, Ella, ez te voltál, valld be.

Ella hiába mondta, hogy nem ő volt, így folytatta az édesanyjuk:

— Ki vágta volna ki a függőnyt, ha nem te? Ez a kicsike? Ez nem lehetett. Te voltál, valld be! — és mert nem vallotta be, anyuska nagyon, nagyon megverte és Margit szó nélkül végignézte azt. Minden ütés a szivét érte és mégis hallgatott. Ugy-e milyen csunya hazug volt Margit?

Évek multak el. Margit nagyon-nagyon beteg lett, szivét nyomta az a függönydarab és még sem vallotta be. Egyre betegebb lett, nagyon sokat szenvedett és sokszor kiáltott fel így: „Miért szenvedek én ilyen sokat?“ Sok-sok év telt el megint azóta, míg egyszer találkozott Margit az Úr Jézussal és az Úr Jézus megmutatta néki a függönydarabot a szivén és azt is, hogy hogyan vegye azt le róla. Az Úr Jézus azt kívánta, hogy megmondja Margit az anyjának és Ella néniének.

Margit engedelmeskedett az Úrnak és csoda történt. A szivét nem szorította többé a függöny. Anyukája és Ella is megbocsátott neki és az Úr jobban a szivére vonhatta. Megmutathatta néki még jobban a szivét is és a benne és rajta lévő tintafoltokat. — Majd egyszer ezt is elmondom nektek.

A penész és a bűn.

Egy tanár néni mondja el nektek ezt a történetet.

Tavasszal egy kis üvegben főtt aszalt szilvát vittem az iskolába. Az egyik felét megettem, a másik felét a sötét fizika szekrénybe zártam. Néhány nap mulva, amikor kinyitottam a fizika szekrényt, azt láttam, hogy az aszalt szilva tetején vastagon van a penész. Mindjárt odaadtam a természetrajz tanárnőnek, hogy mutassa meg a természetrajz órán. Leszedte az üvegről a penészt és kitette a tanári szoba ablakába, ahol mindig szem előtt van. Vártuk, hogy új penész képződjék, hogy a penész képződését megfigyelhessék a tanulók.

Néhány nap mulva megkérdeztem, hogy mit csinál az én aszalt szilvás üvegem? Látták-e jól a gyermekek a penész fejlődését? Megnéztük együtt és képzeljétek mit láttunk? Nem volt sehol sem penész. Először csudálkoztunk, de azután megértettük, hogy miért pusztult el a penész. Amíg a sötét szekrényben volt, ahol világosság, nap nem érte, fejlődött, növekedett, amikor az ablakba került, ahova besüt a nap, beárad a világosság, elpusztult. A penész csak a sötétségben fejlődik.

Látjátok gyermekek, így van ez a bűnnel is. A bűn is csak sötétségben tud keletkezni, fejlődni, szaporodni, — a világosság megöli. Ha a penész átjár egy gyümölcsöt, használhatatlan lesz. Ha a bűn átjárja az emberi lelket, megöli, elpusztítja azt. De ha kihozzuk a napra és az igazi Nap, az Úr Jézus bevilágíthat a bűnös szívbe, lélekbe, akkor elpusztul a bűn.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Okt. 1. Esdr. 1. Mennyire megvalósulva látjuk itt is azt, amit az Isten igéje mond Péld. 16: 7-ben: „Mikor jóakarattal van az Úr valakinek útaihoz, még annak ellenségeit is jóakaróivá teszi.” Cyrus perzsa királynak is eszköznek kellett lenni az Úr kezében, amely által szeretetteljes gondolatait véghez vihette a maga népével. Nem csak a népet bocsátja haza Cyrus, hanem még az elrablott kincseket is visszaadja nekik. Isten az övéinek minden szükségéről gondoskodik.

1. Ján. 3: 1—12.

Okt. 2. Esdr. 3. A hazatért nép első dolga a hálaadás, a háláldozatoknak bemutatása. S a hálának gyümölcse az új templom, melyet az Úr dicsőségére építeni kezdenek. S az Úr is bizonyoságot tesz az Ő népe mellett. Lehetővé teszi és megáldja az Ő házának építését. Megadja mindazt, amire szükség van: a hozzávalót, a munkásokat, azokat is, akik építenek, azokat is, akik az istentiszteletet végzik s a mindenekfölött újongó örömet a népnek szívébe, háladalokot ajkaira. Ilyen templomépítést vár ma is az Úr az övéitől, óh bár minél többet kaphatna!

11. Krón. 1: 7-12.

Okt. 3. Máté 22: 34—46. Jézus Krisztus törvénye a szeretet. A parancsolatokba szedett törvénytől szabadabbá tett bennünket az Úr, de a szeretet törvényét annál kötelezőbbé tette ránk nézve. A szeretet azonban sohasem fakadhat külső kényszerből, hanem belső lelki indításból, az újjászületett szívből, melyet megad az Úr minden Őbenne hívőnek, mindenkinek, aki Őt Urának ismeri el, aki alázatos szívvvel az Ő követésébe és szolgálatába áll.

1. Kor. 1: 4—9. Márk 10: 17—27. Jak. 2: 1—17.

Okt. 4. Zsolt. 71. Aki Istenben bízik, nem szegyenül meg soha. A gyermek, az ifjú, a vén, mind megtalálja benne azt, akire szüksége van, akire támaszkodhatik, aki életét boldoggá és örvendezővé teszi. Mily fontos, hogy már gyermekeinket odavezessük az Úrhoz, s megtanítsuk őket, hogy a jó Pásztor hangjára figyeljenek. Mily fontos, hogy ifjainkat és ifjú leányainkat megtanítsuk, hogy e világ hiú örömei helyett az Úrban örvendezzenek. Mily természetes aztán annak, aki megtanult ifjúságában az Úrral járni, hogy testi erejének meggyengültével is boldogan tudjon az Úrban pihenni, s reménységgel eltelve tudjon készülni az örökkévalóságra. Ily boldog ifjúságot, boldog öregséget, boldog véget adj mindnyájunknak óh Uram!

1. Ján. 3: 13—24.

Okt. 5. Esdr. 4: 1—5; 5: 1—5. Ahol Istennek templomot építenek, ott az ördög okvetlenül beléavatkozik a munkába. Vagy azt akarja, hogy neki is része legyen a munkában és a templomban, vagy ha ez nem sikerül, akkor igyekszik az egész munkát megakadályozni és lerombolni. S az ősellenség ma is a régi. Jól vigyázzunk, hogy alkuba ne bocsátkozzunk vele, mikor Isten országának munkáját akarjuk végezni. Inkább akadályozza meg a munkánkat, minthogy közösen munkálkodjunk vele. Az Úrnak van hatalma a Sátán cselveteit semmivé tenni, de ahol az övéi az ellenséggel szöveteznek, ott az Úr Lelke visszavonul. Legyünk éberek és határozottak!

1. Ján. 4: 1—10.

Okt. 6. Esdr. 6: 1—7, 14—22. Ha az Úr valamely munkát el akar végeztetni, akkor mindennek hozzá kell járulni, hogy az végbemenjen. Az Úr szava távol tartja az ellenséget, bármennyire igyekszik is az odafurakodni, tehetatlenné teszi bármennyire is össze akarja szedni minden erejét. Az Úr előtt nincs lehetetlenség. Az Ő országa épül s boldogok, akik részt vehetnek a szent munkában. Azoknak szívét az Úr megvidámítja s meglátatja velök a maga kegyelmét és dicsőségét.

1. Ján. 4: 11—21.

Okt. 7. És. 1: 1—17. Mélyen megrendítő dolog azt tudni, hogy a szentséges Istennek szíve fáj és vérzik a bűnös emberét, aki eltávozott teremtményétől s a maga útjain jár. Úgy fáj és vérzik, hogy az eltévelyedett ember megváltásáért adta oda egyszülött Fiát! De még megrendítőbb, ha Istennek népe, azok, akik előtt már egyszer feltárult Isten szeretete, azok távoznak el tőle ismét és járnak a saját útjaikon. Ez a fájdalom érte újra meg újra Isten szívét, Izrael népének hűtlensége által. S vajjon nem sebzik-e meg épen így nagyon sokszor ezt a szerető szívét ma is a keresztyének? Nem kell-e az Úrnak ma is sok olyan istentisztelet végighallgatnia, mely csak az ajkáról fakad, nem a szívből? Nem hagyják-e el ma is nagyon sokan, akik már megtértek, az első szeretetet? Indítson bennünket komoly önvizsgálatra ez a kérdés.

1. Ján. 5: 1—12.

Okt. 8. És. 1: 18—31. Az Úr soha sem szűnik meg hívogatni az eltévelyedetteket. Akármennyi bűnt vehet is szemünkre, kész ezeket a bűnököt elfödni, eltörölni, mihelyt bűnbánatot, engedelmességet lát a szívben. Igéreteit újra meg újra megújítja azok számára, akik megtérnek. Bűnei miatt

senkinek sem kell elvesznie, csak a miatt, ha eltaszítja magától a bűnt eltörlni akaró kegyelmet.

I. Ján. 5: 13—21.

Okt. 9. És. 2: 1—5; 4: 1—5. Az „utolsó idők” még nem érkeztek el, Jeruzsálem fölött ugyan fölragyogott az Úrnak dicsősége, mikor Istennek Fia taposta szent lábával annak utcáit; de a nép a maga elvakultságában magára vonta az ítélet lelkét, akkor, mikor ő mondta ki az ítéletet Istennek ama Szentje fölött. Az utolsó napokra vonatkozólag azonban még mindig fennáll az ígélet. Jákóbnak háza még meg fog tanulni az Úrnak világosságában járni, s a választottak homlokán ott fog ragyogni a pecsét, amely megmenti őket az ítélet tüzétől. (Jel. 7. rész.) Gondoltsz-e valaha Izrael népe megtérésére? Imádkozol-e érte? Zsolt. 32: 1—7.

Okt. 10. Máté 9: 1—8. Mennyivel könnyebben megértik az emberek a testi betegséget és annak meggyógyítását, mint a léleknek a betegségét és azt, hogy annak is gyógyulásra van szüksége. Ha Jézus csak mint csodatevő orvos járt volna szerteszét, gyógyítva minden testi bajt és erőtlenséget, akkor bizonyára nagyon kedvelt egyéniség lett volna az emberek előtt, mint ahogy épen e miatt is tódult köré a sokaság. De az, hogy Ő a testi gyógyítást összekötötte a lelkiel, az már fölháborodást okozott. Az emberek ma sem szeretnek bűnről, különösen a saját bűneikről hallani. Testi bajoktól szabadulni jó dolog, de jaj annak, aki őket lelki bajaikra figyelmezteti. Ez már valóságos „káromlás.”

Ef. 4: 22—32; Ján. 9: 24—41; Jakab 5: 13—20.

Okt. 11. Zsolt. 73: 1—3; 12—26. Nem voltál-e már te is úgy, mint a zsolttáriró, hogy irigykedtél azokra, akiket gonosz úton járóknak tartottál, akik mégis dúslakodtak a földi szerencséiben? Nem vagy-e még most is úgy, hogy nem vagy egészen megelégedve a dolgok folyásával, úgy amint azt Isten elrendezi, s talán szived mélyén igazságtalansággal vádolod az Urat? Menj be te is az Isten szent helyébe. Az Úr Jézus teste megtöretett, a kárpit kettéhasadt, szabad bemeneteled van. De meg kell magadat aláznod irigységed, kevélységed, ítélkezésed miatt. Be kell látnod, hogy balgatag és tudatlan voltál. S akkor tapasztalni fogod, hogy minden javokra van azoknak, akik Istent szeretik, s boldog az, akinek öröksége az Úr!

II. Ján. 1—13.

Okt. 12. És. 5: 1—8; 20—21. Az Ur Izraelt szőlőhöz hasonlítja, melyet Ő plántált, s melytől jó gyümölcsöket várt, de

csak rosszat kapott. Az Ur Jézusnak, az igazi jó szőlőtőnek kellett beplántáltatnia a földi világba, az emberiség történetébe, hogy azok, akik hit áltai egyesülnek vele, mint beléoltott szőlővesszők jó gyümölcsöt teremhessenek. Csak az Ur Jézusból fakadó élet, amely átjárja és megújítja a mi romlott életünket, tehet bennünket képessé arra, hogy igazán helyes világításban lássunk meg mindent, a jót és a rosszat, az édest és a keserűt, a világosat és a sötétet, s hogy ne a magunk bölcsessége szerint tegyünk ezek közt ítéletet, hanem onnan felülről vett bölcsességgel.

III. Ján. 1—15.

Okt. 13. És. 6. Az emberi lélek, mikor igazán odaáll Istennek lángtekintete elé, rémülve veszi észre a maga bűnösségét és tisztátalanságát. Ésaiás nem csak a maga bűneit, hanem egész népének bűneit érzi teherként magára nehezdedni. De mikor a kegyelmes Isten elveszi róla bűneinek terhét és megtisztítja ajkait, akkor szíve megkönnyebbül és érzi, hogy ezekkel a megtisztított ajakkal szolgálni kell népének megszabadulásán. Ma is ez az Ur szolgálójának útja. Az Urhoz kell menni mindenkinek a maga bűneivel, megfeszített Istennek, s aztán elvállalni a küldetést, a szolgálatot, mások lelki üdvéért.

Máté 5: 1—12.

Okt. 14. És. 9: 1—7. „Ahol a bűn megsokasodott, ott a kegyelem megnövekedik.” Ahol nagyon sötét az éjszaka, ott várják szívszakadva a hajnalt. Mikor érkezett az idők teljessége, el kellett jönni a Szabadítónak, az Isten Fiának. Ésaiás próféta még a bűnök tengerét, a sötét éjszakát látja maga körül, de prófétai szeme a jövőbe lát, s látja az eljövendő Messiást, a világ Üdvözítőjét. Ésaiást már ez a látomás is boldogsággal tölti el, s mennyien vannak, akik a beteljesült próféciának, az ő megfeszített, feltámadott és élő Megváltójuknak sem tudnak örülni!

Máté 5: 13—20.

Okt. 15. És. 11: 1—10. Ésaiás próféciája kettős értelmű. Látja egyrészt az emberi alakban megjelenendő szelid és alázatos Megváltót, de látja Őt, mint Urat és Királyt is, aki majd az idők végén megjelenik a maga teljes hatalmában és dicsőségében, hogy megítéljen mindeneket igazságban s megalapítsa a maga országát a földön. Akik elfogadták az Ur Jézust, mint Istennek érettök megáldozott Bárányát, azokat Ő el akarja készíteni, hogy örömmel tudják várni Őt, mint dicső Királyukat, akivel együtt országolhatnak az Ő ígéréte szerint.

Máté 5: 21—32.

Vargha Gyuláné.